

‘In hoc apparuit charitas dei in nobis’

(Kázání na 1.neděli po Trojici Q5a)

Svatý Jan praví: "Na tom se nám zjevila boží láska, že poslal na svět svého Syna, bychom žili skrze něj a v něm " a tím je naše lidská přirozenost nezměrně vyvýšena, tím totiž, že přišel shůry a přijal lidství.

Jeden mistr říká: " Když pomyslím, že naše přirozenost je vyvýšena a trůní v nebesích, výše než andělé a ti se jí klanějí, musím se ve svém srdci z toho radovat, že mi můj milý Pán Ježíš Kristus daroval ve vlastnictví všechno, co má. Říká také, že Otec ve všem a při všem, co kdy dal svému Synu Jezu Kristovi v jeho lidské přirozenosti, hleděl více na mne a miloval více mne nežli jeho a dal mně více než jemu. Jak to?

Jemu udělil skrze mne, ježto já jsem toho potřeboval. Proto také, čímkoli, co mu dal, pamatoval také na mne a udělil mi to stejně jako jemu a já tak nejsem vyňat ani ze jednoty, ani ze svatosti božství, ani z ničeho prospěšného. Vše, co mu kdy dal v lidské přirozenosti, mi není nijak vzdálenější nežli jemu. Bůh totiž nedokáže dávat málo: Buď musí dát vše najednou, nebo nedat nic. A jeho dar je celistvý, prostý a dokonalý, bez rozdělování a není v čase ničím, ale ve věčnosti vším, ale již teď o něm víme. A máme-li ho od něj obdržet, musíme se pozdvihnout nad čas do samé věčnosti. Na věčnosti je všechno současně. A to, co je nade mnou, je mi blízko a tak přítomno, jako to, co mám u sebe; a tam přijmeme to, co nám od Boha náleží.

Bůh také nepoznává nic mimo sebe, leč jeho oko je vždy obráceno do sebe sama. A co zří, to vše zří v sobě. Proto nás Bůh nevidí, když jsme v hříchu; a čím tedy více nad ním vítězíme, tím více nás Bůh poznává, tedy: jestliže zvítězíme nad hříchem. A všechny skutky, jaká kdy náš Pán vykonal, mi také přivlastnil a prospívají mi neméně nežli mé vlastní skutky, ty které sám činím.

A když teď máme my všichni stejně, já jako ty, veškerou jeho vznešenost, proč ji také stejně nepřijímáme? Ó rozum! Kdo chceš přijít k tomuto daru, abys toto dobro podobným způsobem dostal společně a rovným dílem a v lidské přirozenosti jako všichni lidé, protože v lidské přirozenosti není nic "dále", nebo "blíže", musíš nutně být rovný ostatním v pospolitosti lidství, abys nebyl sobě blíže než ostatním. Musíš všechny lidi stejně milovat a stejně si jich vážit; co se stane jednomu - buďsi to dobré či zlé, je i tvé, jako by se to stalo tobě.

A jiný smysl: Poslal ho do světa. Měli bychom tím chápat veliký svět, který obhlédnou jen andělé. A jak na tom budeme my? My v něm budeme svoji láskou a touhou, jako říká sv. Augustin: Co člověk miluje, tím se ve své lásce stává. A máme tedy říci, že když člověk miluje Boha, stane se Bohem? To zní jako nevěra. Když člověk něčemu daruje svou lásku, nejsou už dvojím, ale jedním a sjednoceni a v lásce jsem Bohem více nežli sám sebou. Prorok praví: "Řekl jsem: jste bohové a děti Nejvyššího" Zní to nádherně, že se člověk takto může stát Bohem v lásce, ale je to také doopravdy pravda. Náš Pán Ježíš Kristus to ukazuje.

Poslal ho do světa. *Mundum* znamená také jiným způsobem "čistý". Hleďte! Bůh nemá lepšího a náležitějšího místa nežli čisté srdce a čistou duši - tam rodí Otec svého Syna, jako rodí na věčnosti, ani méně ani více. A co je čisté srdce? Čisté je to, co je odděleno ode všeho stvořeného, ježto tvorstvo vytváří poskvrnu, neboť je nicotné, a nicota je nedostatek a poskvrňuje duši. Veškeré tvorstvo je naprosté nic, ani

andělé ani tvorové nejsou něčím. Mají vše ve všem¹ a [přesto] poskvřňují, poněvadž jsou učiněni z nicoty; nejsou nic a ničím nebyli. Co je protivné všemu stvoření a vzbuzuje nelibost, je ničím, Kdybych vzal do ruky žhavé uhlí, způsobilo mi bolest, to je [však] kvůli nedostatečnosti; a když se osvobodíme od nicoty, nebudeme nečistí.

A teď: "žijeme v něm", s ním. Je ničím, když po něčem tak silně toužíme jako po životě. Co je můj život? To co se vnitřně pohybuje samo sebou. Nežije, co se pohybuje jen vnější silou. A když tedy žijeme s ním, musíme také vnitřně působit společně s ním, a to tak, že zevně nečiníme nic, avšak musí námi hýbat něco zevně, to z čeho, skrze co žijeme - to jest: skrze něj. Můžeme a musíme jednat z toho, co je nám vlastní, tedy zevnitř. Máme-li žít v něm či skrze něj, musí nám být tím nevlastnějším a my máme jednat z toho, co je nám vlastní, stejně tak jako Bůh vytváří veškerá svá díla ze svého vlastního a skrze sebe sama; a tak i my máme působit ze svého vlastního, co je v nás. On je stále celý náš a v něm vlastníme i vše ostatní. Vše, co mají všichni andělé a všichni svatí i naše paní, je v něm i mé a není mi o nic vzdálenější, nežli kdybych to měl sám. Všechno v něm vlastním jednotejně; a jestliže máme přijít ke skutečnému vlastnění, aby bylo naše opravdu vše, nesmíme ho srovnávat s žádnými věcmi, ani s tou ani s tou, ježto on je roven všemu.

Jsou lidé, co okoušejí Boha určitým způsobem a ne jiným, a chtějí se s Bohem sjednotit určitou intencí a určitým rozjímáním a ne jiným. Nechat' mají dobře, avšak jsou mu zcela nepráví. Kdo chce být Bohu práv, má ho brát ve všem stejně: ve strasti i v pohodlí, v pláči i radosti - vše mu má být jedno. Pláčeš-li proto, že nemáš zbožnost ani vážnost a nezavinil sis to smrtelným hříchem, kdyžtě bys rád měl zbožnost a vážnost, a že proto nemáš Boha, že nemáš zbožnost a vážnost - jestliže tě to mrzí, už to je zbožnost a vážnost. Proto se nesmíte spolehnout na žádný způsob, ježto Bůh není podle nějakého způsobu, to či ono. Proto ti, kdo Boha pojmají takto, mu nejsou právi. Chápu se způsobu a ne Boha.

Držte se tedy tohoto slova, abyste Boha myslili a hledali čistě. A buďte v pokoji, ať se to děje jakýmkoli způsobem. Máte totiž v mysli nést Boha a nic jiného. A co byste pak měli rádi nebo naopak neradí, bude s ním v souladu a budete vědět, že by to jinak bylo nesprávně. A ti, kdo ho chtějí mít na mnohý způsob, strkají Boha pod stůl. A jestliže potom pláče, nebo vzdychají a podobně, to Bohu nic není; zlíbí-li se mu, přijměte to a buďte spokojeni, ale nestane-li se tak, buďte také spokojeni a vezměte, co vám Bůh právě dá a zůstaňte v pokorné bídosti a nepatrnosti a myslete si stále, že nejste hodni ničeho dobrého, co by vám Bůh mohl dopřát, kdyby chtěl.

Tím se vysvětluje to, co napsal svatý Jan: V tom se zjevila láska boží - kdybychom byli takoví, zjevila by se v nás. A že je nám to skryto, nemá jinou příčinu nežli nás samé - my jsme tou překážkou pro nás samé. Chraň se před sebou samým - a budeš mít dobře. On nás vyvolil ke svému účelu, který my nechceme přijmout. Ale když ho nepřijmeme, bude nás to mrzet a ochudíme se tím. A že toto dobro nepřijímáme, není jeho vinou, ale naší....

---

¹ Dostí nesrozumitelná fráze. Sturlese míní, že se za ní může skrývat protiklad všech věcí (plurality) světa oproti všemu, pléromatu, jež je příznakem božství.